

Overweging opening 58ste seizoen

‘Delen in (elkaars) vreugde’, het thema van de viering zo aan het begin van dit nieuwe seizoen. En de openingsgedachte geeft aan dat wij als gemeenschap, als Jongerenkerk Venlo, wellicht nog meer als voorheen staan voor een opdracht. Een opdracht om mensen te laten delen in wat we hebben en in wat we zijn. Een slogan die we hier vaak laten neerdalen in vieringen, gedachten en teksten. Maar dat is een enorme opdracht. En het 58 jaar geleden dat Leo Brueren die intentie had toen hier de Jongerenkerk begon. Het ging niet alleen om het vieren op de zondagen, belangrijk natuurlijk, maar het ging vanaf het begin ook om aandacht voor de mensen op straat, de dak- en thuislozen, de mensen in de knel, de mensen die leven aan de rafelranden van onze samenleving.

Het beeld van het evangelie van die Barmhartige vader past daar naadloos bij. Een vader die niet haatdragend is, een vader die niet met de vinger wijst, een vader die veroordeelt maar gastvrij is. Ja, het zal je gebeuren dat een van de je kinderen alles verbrast en dan op hangende pootjes terug komt en weer binnen gelaten wil worden. Hoe vaak, alle mooie woorden en gedachten ten spijt die wij uitspreken op papier zetten, zullen wij niet eerst een hartig woordje willen spreken met die zoon. Misschien eisen we eerst goede (vaak ook nog op papier neergeschreven) afspraken waar zij of hij zich aan te houden heeft alvorens de deur weer opengaat.

De vader in het evangelie doet dat niet. Nee, die zet de deur open, vangt hem met open armen op.

In de openingsgedachte wordt Jezus ook verweten dat hij omgaat met schooiers, mensen die verkeerd zouden zijn, schorriemorrie, verweten door mensen die menen het allemaal goed te weten en te doen. Het antwoord van Jezus op dat verwijt is het verhaal van de Verloren zoon.

Van den beginne af doet of probeert deze gemeenschap dat ook te doen. De deuren open te zetten voor mensen aan de rafelranden van

de samenleving zonder onderscheid des persoons, zonder te vragen naar afkomst, geloof of levensovertuiging.

En zo vormde zich in de afgelopen 57 jaar een gemeenschap van mensen die hier op zondagmorgen komt, frequent of af en toe, om samen te vieren, elkaar te ontmoeten, na te denken over geloof, het leven en de samenleving.

Zo ontstond er een groep mensen die af en toe beroep doet op ons bij bijzondere gelegenheden: een eerste communie, een huwelijkszegen of afscheidsdienst.

Soms voor een evenement, een optreden, een uitvoering.

Zo ontstond er een groep mensen die hier op woensdag komen schuilen en eten, vaak de eerste en enige maaltijd in de week of sinds corona komen om even nieuwe kleding mee te nemen of om bij de declarantenweg te douchen.

Zo bouwden wij in de afgelopen 57 jaar aan verbindingen en allianties met de samenleving, met organisaties om de armoedeval van mensen tegen te gaan, om mensen dak- en thuisloos te helpen een plek te (her) vinden in de samenleving, om arbeidsmigranten op straat gezet als oud vuil te helpen en iets te doen opdat ze hun menswaardigheid kunnen behouden.

In al die 57 jaar was die Boodschap van Liefde, die liefde die die vader vandaag toont in het evangelie de drijfveer of het nu om de eigen gemeenschap gaat of mensen die een beroep op ons doen.

We kunnen de ellende en alle onrust in de wereld niet oplossen. We kunnen de economische misère waarin mensen terecht komen niet oplossen en de aan drank- en drugsverslaafden niet van vandaag of morgen helpen van hun verslaving af te komen.

Wat we kunnen is hun kruis te verlichten door hen nabij te zijn en al is het maar dat kleine beetje te geven of hun juist dat kleine zetje te geven, waardoor ze hun menswaardigheid behouden: met een

maaltijd, wat kleding, een kop koffie of wat schone kleding of de kans zich eens per week te kunnen douchen.

We kunnen het leed dat mensen overkomt niet wegnemen ook niet binnen onze gemeenschap als mensen te maken krijgen met ziekte, met overlijden van dierbaren, wat we wel kunnen doen is op die momenten er zijn voor elkaar en elkaar die aandacht en liefde geven die mensen nodig hebben in zulke situaties.

We kunnen elkaar bemoedigen en dragen en ons bij dit alles laten inspireren door verhalen die we hier vertellen en horen, zoals dat van die liefdevolle vader, van vanmorgen en dan niet alleen mooie woorden spreken maar vooral en met namen deze woorden doen: elke dag weer in dat nieuwe voor ons braakliggende seizoen.

Ik denk dat we zo uiting geven aan waar we ten diepste in geloven die boodschap van liefde die we willen waarmaken en uitdragen in ONS dagelijks doen en laten.

Mag dat zo zijn, mag dat ons gegeven zijn in dit nieuwe seizoen.